

6:e sön. eft. tref -2020 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Psalt 28; Rut 1:1-18; Rom. 6:1-11; Matt 5:20-26; III Matt 5:27-42

Jesus sade till sina lärjungar: ”Ni har hört att det är sagt: Du ska inte begå äktenskapsbrott. [---] Ni har vidare hört att det är sagt till fäderna: Du ska inte svära falskt och: Du ska hålla din ed inför Herren...”. Detta var de vana vid att höra, men så går Han utöver den undervisningen. Felet som hade begåtts i fädernas undervisning var att en ytlig uppfattning om buden hade gjort sig gällande. Man trodde sig inte bryta mot buden om man inte gjorde det i grov, yttre mening. Men Jesus säger nu med stor myndighet: ”Jag säger er: Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta. [---] Jag säger er: Ni ska inte alls svära [---] Ert tal ska vara ja, ja, och nej, nej. Allt utöver det kommer från den onde.”

Det är det gudomliga jaget, JAG ÄR (2 Mos. 3:14), som talar när Jesus säger: ”Jag säger er”... Han är den Herre, som ingivit Mose och profeterna vad dessa skulle nedteckna som Helig Skrift, och därför kan Han bättre än någon annan ge besked om vad buden egentligen handlar om.

Det är alltså inte såsom många tror, att Jesus *korrigerar* den gammaltestamentliga undervisningen, utan Han *förklarar* vad som hela tiden varit dess innebörd – en innebörd som missförstås av de fariseiska lärofäderna. Låt oss nu se på den verkliga innebörden av sjätte budordet.

Du ska inte begå äktenskapsbrott

Det sjätte budet är ett bud som många människor, likt fariseerna, tänker sig gå fria inför. Det är väl bara mycket onda människor som inleder en sexuell förbindelse med någon annans hustru (eller man)! Men Jesus visar nu den djupa innebörden av detta bud, att den som ser med begär på en kvinna redan har begått äktenskapsbrott. C.O. Rosenius ger en god förklaring av detta bud i sin betraktelse för den 18 april. Han förklarar hur oerhört heligt detta bud är:

”Då vi nu betänker, att äktenskapet är en så helig stiftelse av Herren Gud vid själva skapelsen, då kan vi förstå, vilken vikt det sjätte budet äger, vilken fruktansvärd förgripelse emot Guds majestätsrätt det är, att på något sätt bryta äktenskapet. Den som bryter äktenskapet, han rubbar och förstör det heligaste och viktigaste förhållandet på jorden, han sönderriver de heligaste, av Gud själv knutna band, han orenar och skändar det renaste, ömmaste och dyrbaraste förhållande människor emellan, han griper som en niding brottsligt in i Guds rätt och ordning – varjämte han ock av lycka gör olycka, av välsignelse gör förbannelse, emedan mänsklighetens välfärd, ofta för både tid och evighet, vilar på äktenskapet.”

Undantag från skilsmäso- och omgifteseglerna

Trots att det sjätte budet lyder ”Du ska inte begå äktenskapsbrott” finns det två bibliskt giltiga skäl att begära skilsmässa. Det ena skälet är om den andra parten varit otrogen och begått otukt. Jesus säger: ”Den som skiljer sig från sin hustru av något annat skäl än sexuell synd...” (v 32) och i Matt. 19:9 inkluderas även i en sådan situation möjlighet till omgifte: ”Jag säger er: Den som skiljer sig från sin hustru av annat skäl än sexuell synd *och gifter sig med en annan*, han begår äktenskapsbrott.”

Det andra skälet är om den andra parten illvilligt, d.v.s. utan skäl, såsom t.ex. att man själv varit otrogen, övergivit en. Då får man också begära ut skilsmässa. Paulus skriver: ”Men om den otroende vill skiljas, så låt honom göra det. I sådana fall är brodern eller systemen inte bunden som en slav” (1 Kor. 7:15). I båda dessa fall har den drabbade parten också rätt att gifta om sig. Från de lutherska bekännelseskriterierna läser vi i *Om påvens makt och överhöghet*: ”Orättfärdig är också den förordningen, som vid äktenskapsskillnad förbjuder den oskyldiga parten att gifta sig” (SKB, s 353).

Straffet

Straffet för brott mot det sjätte budordet är enligt Jesus den eviga pinan i Gehenna. Han säger: ”Om ditt högra öga förleder dig till synd, så riv ut det och kasta det ifrån dig! Det är bättre för dig att en del av din kropp går förlorad än att hela din kropp kastas i Gehenna” (v 29). Likadant med handen, om den skulle förleda till synd.

Den eviga fördömmelsen är något så fruktansvärt, att vi inte kan föreställa oss det. Inte ens den hemskaste stund, som en människa kan få uppleva på jorden, utgör mer än en aning om vad det kan innebära att för alltid vara skild från Gud. Vilken olycka som helst här på jorden är alltså lindrigare än det eviga straffet. Jesus menar därför, att det är bättre för oss att försaka vad som helst, även den skötesynd som vi upplever som lika nödvändig för oss som ögat eller handen, än att vi skulle behöva gå evigt förlorade. Om en av sina egna lärjungar, förrädaren Judas, säger Jesus, att det hade bättre för honom, om han aldrig hade blivit född (Matt. 26: 24). Detta säger Jesus med tanke på att Judas gick förlorad. Det är alltså bättre att inte ens vara född än att drabbas av det eviga fördärvet.

En villolära som blivit alltmer populär på senare tid bland evangelikala kristna, d.v.s. sådana som betygar sin tilltro till Bibeln och dess auktoritet, och dessutom medvetet anknyter till reformatorerna och deras läror om Skriften allena och tron allena – fastän de oftare hänvisar till Calvin än till Luther – är *annihilationsläran*. Denna lära går ut på att de icke-troende människornas syndastraff inte innebär evig pina i helvetet, utan förintelse. De troende får evigt liv genom Jesus, men de icke-troendes eviga död innebär utplåning, förintelse och således inget aktivt, medvetet lidande.

Att detta är en villolära är tydligt utifrån Bibelns undervisning. Jesus säger att på den yttersta dagen skall de förbannade ”gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv” (Matt. 25:46). Vi ser här hur de olika slutmålen ställs parallellt mot varandra. Att gå förlorad innebär eviga straff (ingen tidsbegränsning), att bli salig innebär evigt liv (ingen tidsbegränsning). Och vi hörde nyss att det varit bättre för Judas att han inte hade funnits till än att gå sitt öde till mötes (Matt. 26:24). Detta påstående från Jesus blir givetvis absurt ifall Judas skulle förintas vid sin död. Hur kan det vara bättre att inte finnas till än att inte finnas till? Jesus säger också på flera ställen, att de otroende kommer att ”gråta och gnissla tänder” (Matt. 8:12, 13:42, 13:50, 22:13, 24:51, 25:30, Luk. 13:28) – alltså inte förintas utan i ett medvetet tillstånd lida sitt straff. Den lutherska bekännelsen, *Augsburgska bekännelsen* art XVII, lär helt bibelenligt om Kristus vid Hans återkomst, att ”de ogudaktiga skall han döma att med djävulen pinas utan ände (SKB, s 237). Övriga beläggställen för de eviga straffens realitet: Dan. 12:2, Luk. 16:23–24, 2 Tess. 1:9, Upp. 14:11.

Jesus lär oss alltså, att en syndare, som ska straffas för sin synds straffvärde och skuld måste bortkastas i den ständigt brinnande elden och där pinas för evigt. Men när Jesus hängde på korset samlades alla människornas skuld på Honom. Den tillräknades Honom. De eviga straffen koncentrerades, förtätades och förhöjdes till oändlig bitterhet och svårighet då de förökades i höjd och djup. På det sättet kunde kvalen förkortas i tid, så att allt gottgjordes under timmarna på Golgata. Ingenting återstår längre. Vi får gå fria. Vänd dig därför till Jesus och be Honom om nåd. Då ska du också, likt rövaren, få vara med Frälsaren i paradiset.

Då blir du också iklädd den rättfärdighet som Frälsaren själv har, den som vida överstiger fariseernas. Iklädd Kristus är du absolut rättfärdig och fullkomligt helig, lika god och full av kärlek som Jesus själv. Låt oss vända oss till Honom som har burit all vår synd. Tro på Honom och Hans underbara löften och det ska vara dig som du tror!

Amen.